

Un riu que creix de nit

Lena Paüls

Fina Veciana. ACAMPADA, pintura de la sèrie "Enllaços". mixta sobre fusta. 60 x 120, 2009.

Primera edició (digital): setembre 2013

© 2013 Lena Paüls (pel text)

© 2013 Fina Veciana (per la il·lustració de portada)

Edició digital: Escac Gabinet de Comunicació
Apartat de correus 32036
08080 Barcelona

Prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra, llevat de les excepcions previstes a la Llei, sense l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets de difusió de l'obra pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i s. del Codi Penal). El Centre Espanyol de Drets Reprogràfics (CEDRO) vetlla perquè es respectin aquests drets.

1

UN CAMPAMENT ENTRE PRESSEGUERS (amb porteries de futbol)

El sol encara no ha sortit, però en aquest campament de colònies d'estiu hi comença a haver moviment. Hi ha deu nois i deu noies acampats. Els més matiners han baixat a refrescar-se a la clotada d'un pam d'aigua del rierol i xipollegen entre les roques grosses i arrodonides pel corrent. D'altres es comencen a posar sota les dutxes a l'aire lliure i d'altres es renten la cara a grapats a les piques.

Enfoquem la Sara i el John. Se'ls veu encara endormiscats i tot ho fan a poc a poc, a càmera lenta. Tenen deu anys i són amics des que van començar a l'escola on han anat sempre. És la primera vegada que coincideixen en unes colònies d'estiu.

Aquesta nit, la Sara i el John amb altres nois i noies d'aquest grup d'acampats seran els protagonistes d'una aventura amb final imprevisible. ¿Se'n sortiran? ¿Sabran demanar ajuda?

No us deixeu enganyar per la tranquil·litat que ara veiem al campament en aquesta hora del matí entre dues llums. Aquesta calma es veurà pertorbada aquesta nit. Capgirada de dalt a baix. Serà una nit mogudeta.

Però no ens avancem més del compte a donar detalls de com anirà tot. De moment sabem que al campament hi ha deu nois i deu noies, acompanyats per dos monitors. Fa una setmana que han plantat les tendes entre els presseguers del terreny d'acampada Puigmarí, de Duesaigües, des d'on veuen l'imponent viaducte de dotze ulls per on passa la via del tren Barcelona-Madrid.

¿Com s'han distribuït a les tendes? Sempre és un tema espinós que, si no es resol bé, pot amargar la vida dels acampats. Tothom acostuma a arribar amb la idea de compartir la tenda amb els seus amics i, així, és difícil que se'n facin de nous. En aquest cas, la majoria dels acampats anaven igual de perduts perquè no hi havia grups que arribessin fets.

Els monitors van rifar les tendes el primer dia i van dir que, si volien, l'endemà cadascú podia negociar amb els altres el canvis que volguessin. Però, l'endemà, tothom se sentia bé amb la companyia que li havia tocat en sort. Per reconèixer quina era la tenda de cadascú, van penjar-hi fora un distintiu, com per exemple el dibuix d'un colom blanc retallat i plastificat, a la tenda que comparteixen amb altres dos companys la Sara i el John. I així han passat una setmana de colònies i encara els en queda una altra.

Fixeu-vos, ara, en la lona que han penjat a l'entrada, hi diu: 'Cultures del món' amb unes lletres espectaculars que ha dissenyat la Lola, una de les noies del grup. Tothom qui ha participat en unes colònies sap que les activitats es fan al voltant del que els organitzadors en diuen un l'eix temàtic. Doncs, això. L'eix temàtic d'aquest campament és conèixer les 'Cultures del món'.

Fins aquí tot sembla correcte. Només que s'han trobat amb un petit, petit, petitíssim problema: és la primera vegada que el Ton i l'Enric, dos monitors joveníssims, són responsables d'unes colònies. Havien de ser els ajudants d'un monitor i d'una monitora de llarga experiència que, a darrera hora, van tenir uns compromisos familiars inesperats i van deixar penjada l'associació organitzadora de les colònies. Tot i així, com que eren dues persones responsables, durant un cap de setmana, van explicar als monitors inexperts tot el que podien utilitzar d'un bagul ple de material fins dalt.

Els joves monitors van treure'n dues conclusions de les explicacions dels experimentats: ¿Es tractava de fer viatjar pel món els vint inscrits a les colònies? Ah, perfecte! ¿Els havien de fer viatjar sense moure's del terreny d'acampada i els seus voltants? Doncs, apa, som-hi.

Els dos monitors inexperts s'han esforçat a fer-ho bé des del primer moment, però no ho tenen gens fàcil. A més, en comptes de triar unes quantes activitats i fer-les ben fetes, les volen fer totes peti qui peti. No deixen respirar ni un moment els acampats.

Els acampats es miren de lluny les porteries de futbol que són al replà de la part de baix que toca al riu. En aquest replà hi haurien pogut muntar les tendes, però en un primer moment van pensar que hi jugarien molt i per això, van acampar al replà de dalt entre els presseguers, carregats de préssecs a punt de collir, prop de la barbacoa, la gran pica, el cobert on han fet el rebost i el rafal amb taules i cadires, prop del nesprer gegant amb els fruits que pengen sobre les dutxes a l'aire lliure.

I, allà baix hi ha el gran replà —mireu-vos-el bé— amb les porteries de futbol morint-se de fàstic perquè aquest grup de colònies no té ni una estona lliure per fer córrer la pilota entre les dues porteries.

Només hi transiten de passada quan van a xipollejar a baix al rierol. El replà de les porteries i el dels presseguers on han muntat les tendes es connecten per unes escales de granit extret de les pedreres que hi ha a tocar. D'un replà a l'altre hi ha un marge amb una barana envoltada de pereres nanes. A més dels presseguers, el nesprer i les pereres, el terreny conserva la majoria dels arbres de quan l'avi dels propietaris el conreava.

—Podeu collir la fruita que necessiteu —van dir-los els propietaris del terreny, tan bon punt el grup va arribar-hi.

Ara, a finals de juliol, hi ha fruita per tot arreu. Sense anar gaire lluny, al caminal d'entrada mateix, hi ha una filera d'albercoquers de fulla verdíssima que encara conserven algun fruit massa madur. També hi ha una filera d'avellaners amb les avellanes plenes i trencades de color, però encara dins als flocs.

També hi ha unes quantes parres amb el raïm verd, a tocar d'una de les basses. N'hi ha dues, de basses, plenes d'aigua força neta, d'on surt la canalització del reg gota a gota per als arbres fruiters. Per tal que a ningú se li acudeixi banyar-s'hi, estan envoltades de tanca metàl·lica on s'enfilen miraguanos que ara tenen el fruit obert mostrant els filaments que podrien servir per fer un coixí, si algú tingués la paciència de replegar-ne un bon feix.

El primer dia que la Sara i el John van sortir amb el tren que els va portar aquí no coneixien ningú, ni tan sols els monitors, però ara coneixen tothom, i encara que tots pertanyin a famílies procedents de diferents països, la majoria han nascut aquí. Es van adonar de seguida que si dues persones es volen entendre, només cal que ho desitgin de veritat.

2

UNA SETMANA D'INFART

(i, per postres, la visita dels pares)

Suposem que els deu nois i les deu noies que es van inscriure en aquest campament ja sabien on anaven. Suposem-ho, santa Innocència! Devien imaginar-se quinze dies de gresca després del final de curs estressant. Però aquesta primera setmana, de gresca, poca. Han fet més murals, jocs interactius de tots els continents i han menjat més productes desconeguts que en tota la seva vida.

I, sobretot, tots han anat de bòlit. En especial, l'Anita que escriu el diari del campament i no dóna l'abast a redactar i redactar. També va de bòlit la Mei que s'encarrega de recollir les receptes de cuina. Tant a l'una com a l'altra els queden pocs fulls per acabar els blocs i això que encara falta una setmana d'activitats. La Lola, que les ajuda a fer els títols amb lletres inventades seves, diu que a partir d'ara només faran llistes, sense explicacions, perquè les tres ja n'estan tipes d'estar tot el dia escrivint i dibuixant sense ordinador.

I és que el Ton i l'Enric, els monitors, s'ho han pres molt a pit això d'explicar i fer entendre les 'Cultures del món' a aquest grup d'acampats. No han parat de desenrotllar i enrotllar el mapamundi plastificat. És el seu material estrella. L'han desenrotllat i l'han enrotllat diverses vegades cada dia. L'han

desplegat i l'han penjat en una paret del rafal fixat amb una bola de goma adhesiva a cada punta. I han preguntat assenyalant un punt del mapa:

—¿Com seria la nosta vida si visquéssim... aquí?

—¿Què menjaríem per esmorzar si haguéssim nascut... aquí?

—¿A quina hora aniríem a dormir si...

Tots els acampats tenen la sensació que "han viatjat" massa pel món, que els monitors volen organitzar en dues setmanes les activitats que haurien hagut de fer en un parell anys. Se'l veu d'una hora lluny que és el primer cop que es troben sols organitzant unes colònies.

—Hem de fer boicot als monitors.

El Hans és el primer acampat que ha dit que n'està fins al capdamunt de conèixer d'aquesta manera les 'Cultures del món'. És cosí del monitor i de la monitora experimentats que no han pogut ser al campament. Vol ser líder del seu grup, però és manaire i, si alguna estona el segueix algú i no fa el que ell vol, remuga i insulta. Ningú l'aguanta encara que a vegades tingui alguna cosa a dir.

—Si la meva cosina fos aquí...

—Però no hi és, per tant, calla.

—El meu cosí...

—Hans, ¿vols parar de parlar del teu cosí i de la teva cosina?

—Va, que ho digui d'una vegada.

—Hi ha aparicions al riu.

—¿I què més?

—¿No us ho creieu? Fantasmes o bruixes que...

—Alça, Hans, ¿que ens expliques un conte o què?

—Deixa'l acabar...

—Aparicions, sí, gent estranya que deixa caixes d'enciams que ningú ha demanat al rebost. I això no és res, el vespre que vam jugar a pilota ¿us en recordeu?, vam fer malbé unes plantes d'una jardinera, i l'endemà hi havien sortit plantes florides de tots els colors. Si el meu cosí i la meva cosina fossin aquí...

—Tot deu tenir una explicació.

—Si el teu cosí i la teva cosina fossin els monitors, ¿tu els faries boicot?

El Hans és prou llest per adonar-se que ningú vol fer boicot al Ton i l'Enric. Ningú no es vol rebel·lar contra els monitors inexperts perquè hi posen tanta voluntat i són tan amables que es fan estimar. Per tant, una vegada més els acampats es van arremangar sense defallir quan dissabte els van proposar que cadascú fes un menjar o que organitzés un taller de manualitats de la part del món d'on procedeix la seva família.

Així, en un sol dia, van menjar plàtan fregit, com el fan a la Xina, que és d'on procedeixen els pares de la Mei i l'An-mei; el Japó va estar representat amb la sopa beguda en un bol i arròs menjat amb bastonets que es van fer ells mateixos amb branques d'avellaner, seguint les indicacions del Yok. La Sara, el John, la Coritxu i la Lola van decidir ensenyar als altres de fer pa sucat amb tomàquet i els van explicar que el van inventar els catalans per aprofitar el pa eixut del dia abans.

Els germans Amadou i Momar, nascuts al Congo, els van ensenyar a fer uns camions amb branquillons, agulles

d'estendre roba, cors de pinya i cordills. El Tomeu va aconseguir que el Tià l'ajudés a fer siurells de fang. Les seves besàvies mallorquines en feien per entretenir la canalla. Després d'assecar-los al sol els van pintar de blanc i hi van dibuixar unes ratlles vermelles i verdes. La majoria no xiulaven, però les figuretes feien patxoca.

La Gabi els va ensenyar a fer hamaques, que és on dormen els habitants del poblet on ella va néixer, a la Guyana. Només en van fer una amb un sac rústic d'arpillera que van trobar al cobert i el van penjar entre dos albercoquers. Els va explicar que, en no tocar a terra, no se'ls acosten els animals.

De fet, tampoc haurien pogut dormir al ras perquè els mosquits així que es pon el sol ja piquen i sempre hi ha algú que es queixa:

—Quina picor, l'orella...

—¿Un altre cop? Et perfumes massa, Coritxu.

—Vés al rebost a xopar-te la picada amb vinagre.

I, després d'aquests dies de no parar, el diumenge, tocava visita de les famílies. El dia va començar radiant, i hi va continuar, però no va ser especialment calorós. Mentre l'Enric anava a l'estació amb la furgoneta dels propietaris a buscar uns pares que venien amb tren, la Gabi, el Viktor i el Saïd es posaven una armilla fluorescent i s'encarregaven de l'aparcament, i la Coritxu i el Jok donaven la benvinguda als visitants i els regalaven un sabó fet pel grup. Després, tots van acompanyar les famílies respectives a donar una volta per les instal·lacions del recinte.

Al bo del migdia, qui va voler, es va remullar al rierol. I, encabat, cada família va buscar un racó per dinar de

carmanyola que portaven fet de casa. El guirigall d'explicacions era majúscul. Els acampats detallaven als pares, avis i germans les activitats sense afegir-hi res més del que havien fet. Al contrari, encara es deixaven coses, però els grans es pensaven que hi posaven salsa per impressionar-los.

Després de la migdiada, van jugar plegats a futbol, acampats contra famílies. Tanta gent al camp, darrere d'una sola pilota i els dos monitors xiulant penaltis i gols a la desbandada. Era per tronxar-se de riure.

A la caiguda de la tarda, els visitants se'n van tornar satisfets. El Ton i l'Enric estaven contents, tot havia anat tal com havien previst.

En una de les basses surava el mapamundi plastificat.

Potser sí, que ara començarà la diversió.

3

JORNADA DE SUPERVIVÈNCIA **(¿qui s'apunta a caçar granotes?)**

Els acampats se saben de memòria el programa de la segona setmana de colònies. Esperen que sigui més distreta i tranquil·la que la setmana anterior. Ai, si els poguéssim avisar...

Comença el dia. Tenen programades activitats de supervivència. Ahir al vespre van preparar la sortida cuita-corrent, després de la visita de les famílies. No van tenir temps d'aprendre gran cosa sobre els països on la sequera i les guerres maten de gana i de set la població. Tota la preparació va consistir a assenyalar els països més pobres al mapamundi bufat a causa de l'aigua que havia entrat per una punta del plàstic.

Han sortit del campament de bon matí, just despuntava el dia, amb la panxa buida.

Han passat pel sota el viaducte de la via del tren, passant per la carretera paral·lela al llit del rierol. Han creuat el corrent d'aigua pel pont antic i han agafat un camí de carro des del qual han anat enfilant-se per les pedres de les parets seques dels trossos plantats amb oliveres fins arribar al bosc. Des d'aquest mirador elevat han vist les cases del poble i les tendes plantades al terreny d'acampada, saludades pels primers rajos de sol.

Abans de començar a buscar alguna cosa de menjar, porten pel cap de fer una cabana. La idea va sorgir ahir quan una mare va preguntar si havien fet cap cabana. No. Res de cabanes, només murals i tallers de tot el que es pugui imaginar de totes les parts del mapamundi penjat i despenjat. Però de cabana, ni una.

Per tant, d'avui no passa. Abans de res, volen fer una cabana. S'han posat a recollir branques seques. Com que aviat tindran gana, no es tracta d'entretenir-se, per això aprofiten la primera cova natural que troben al pas, sense fixar-s'hi gaire. Si s'hi haguessin fixat, s'haurien adonat que el terra de l'interior de la cova hi ha un fangueig empipador.

De fet, la cova només és una mica més ampla que un passadís molt fondo i fosc, tallat de cop al final per una paret de pedra i una gran roca per sostre. S'han dedicat a fer-hi una porta mòbil seguint les indicacions del Momar, que havia après del seu pare a fer parets i sostres de cases amb branques i fulles seques. Han forrat també el terra irregular amb feixos de fulles de canya, com a protecció de la humitat.

—Fa goig la cabana.

Sí, fa goig la cabana, però de cap manera hi cap tot el grup sencer. Per torns de sis o set, tots els acampats hi passen una estona. Hi fa una fresca com si estiguessin dins d'una nevera i amb la calor que fa fora, no se'n mourien.

—Ara podríem fer un rafal amb una taula...

—I uns tamborets.

—I una estora de fulles trenades per a la porta.

—Demà podem tornar, però ara hem d'afanyar-nos a buscar menjar, o si no...

—¿I si no trobem res?

—Hi ha la fruita del terreny.

—De cap manera. Avui no hi heu de comptar amb la fruita conreada al terreny d'acampada.

—Alguna cosa trobarem. Mireu, un gat!

—Ecs!

—Doncs, si tinguéssiu molta gana en menjaríeu, té un gust similar al del conill.

—No en menjaré mai!

—No ho pots assegurar.

—Vinga, comencem. Tot el que repleguem ho ajuntarem i ens ho partirem a l'hora de dinar.

—Una figuera!

—Encara són verdes, les figues.

—Allà hi ha móres.

Els esbarzers del camí són plens de móres. Més en volguessin!, però, tret de la Sara, el Tià i el John, els altres companys no saben què són les móres. Comencen a menjar-ne i sembla que no els desagraden del tot i tothom es posa a collir-ne amb compte per no sortir-ne plens d'esgarrinxades.

—Mireu... un cargolí.

—Veniu, n'hi ha molts.

—Podríem caçar granotes i en faríem sopa de les anques ¿Qui s'hi atreveix? —diu el Ton.

—Va, jo.

—Jo també vindré.

El grupet dirigit pel Ton que ha baixat cap al riu a caçar granotes s'està més d'una hora en silenci entre canyes, en un

retomb d'aigua quieta i de poca profunditat. Al final en cacen una de no gaire grossa.

Els altres, mentrestant, continuen la recerca, aconduïts per l'Enric.

—Agafeu també llavors d'aquesta planta.

—Es diu fonoll. Té un gust anissat. La beuren en infusió.

—Collim flors d'aquestes borraïnes.

—¿Què en farem?

—Amanides. I collim-ne fulles, també.

—No sé quin gust tenen les flors, però les fulles bullides tenen gust d'espínacs.

—¿I aquesta farigola?

—Agafem-ne.

—Aquí hi ha esparregueres.

—Però, d'espàrrecs només n'hi ha durant la primavera.

—Agafo branques de romaní.

—I pinyons.

Prenen les pinyes senceres amb la intenció de treure els pinyons al campament.

El Yok, que s'encarrega del rebost, i sap de què va la cosa, no veu clar que amb el poc que han arreplegat en tinguin per a res de res.

—Ai, quina gana que passarem...

4

PREPARANT UN DINAR SILVESTRE (amb trampa)

Cap al migdia arriben cansats i desvalguts al terreny d'acampada. Es refresquen nus al riu. Qui s'ha despullat primer ha estat la Lucía, que ha nascut en una família on es practica el nudisme i per ella és el més normal del món banyar-se sense roba.

—Pintem-nos un número al cul i juguem al pare carbasser.

—Quan el pare carbasser va morir va deixar... dues carbasses!

Qui ha fet la proposta ha estat la Lola i, un cop acceptada, ella mateixa ha anat a buscar les barres de maquillatge de colors. Després, han anat passant tots els que ho han volgut perquè els dibuixés sobre l'anca un número carregat de flors, cors, peixos i estrelles.

Han rigut tant preparant-se per a fer-se una fotografia de record que ningú ha recordat que s'havien pintant per jugar al pare carbasser. Tampoc han recordat que tenien gana fins que els crida el Ton.

Tal com van, estenen tot el que han recollit sobre una taula del rafal. Estudien quins plats poden fer. No serà un gran

tiberi. Caldrà afegir-hi una sèrie d'ingredients, com ara la farina, el sucre, l'oli i la sal.

La Yunaida improvisa un grup per filtrar aigua del rierol. Ho fa seguint el mètode que va aprendre a les colònies de l'any passat: samarreta blanca de cotó estesa sobre un colador posat damunt d'una ferrada neta. De l'operació de filtratge feta a deu mans només n'han tret una pedra microscòpica, per la qual cosa ho han deixat córrer.

Tot i que l'activitat de supervivència consisteix a passar amb allò silvestre que es trobi, vist el poc que han aconseguit, els monitors permeten que acampats facin trampa. Serà una jornada de supervivència aigualida.

El Yok ja s'ho imaginava. Va cap al rebost a controlar el que agafa cada grup.

Comencen per fer pa australià. Pasten la farina, amb una mica d'aigua tèbia i un pessic de sal. Cadascú fa una peça en forma de salsitxa i l'enrotllen en espiral al voltant d'una branca. Fins ara el Ton i l'Enric no han dit res als que encara anaven despullats, però no deixen que s'acostin sense vestir-se a les graelles de la barbacoa on han de coure el pa.

—Aneu-lo girant, ha de tenir un color daurat fosc.

—I ha de caure amb facilitat de la branca.

El menú queda de la següent manera:

Primers plats: Consomé d'anques de granota a les fines herbes (romaní, farigola i fonoll); amanida de flors i fulles de borraïna escaldades amb pinyons; sopa de farigola.

Segon plat: minipizza de cargolins i pinyons.

Postres: melmelada de móres perfumada amb llavors de fonoll.

La mermelada de móres té més èxit que qualsevol altre plat del dinar. En canvi, l'amanida de fulles i flors blaves de borraïna amb pinyons és molt agradable de mirar, però n'hi ha tan poca quantitat que la rifen, entre els tres que en volen menjar.

El consomé d'anques de granota, només l'han tastat el Ton i l'Enric. Asseguren que és deliciós. Però no s'apunta ningú més a menjar-ne.

La minipizza té més adeptes, però, a l'hora de la veritat, els cargolins han bullit poc i són durs, els pinyons han quedat massa torrats i la pasta estirosa com un xiclet.

Al sopar ningú deixarà res als plats: patates al caliu i pèsols bullits, pollastre a la graella, tomàquets escalivats, on sucaran el pa australià que han fet al migdia. Per postres, la resta de mermelada de móres.

S'ha anat fent fosc i mentre renten els plats del sopar i riuen parlant del número pintat a l'anca i del poc que han aconseguit trobar per dinar. No ho diuen, però tots pensen que són uns privilegiats perquè, per molt que no hagin trobat res, el Ton i l'Enric no han deixat que passessin gana.

El Hans escolta els companys amb mala cara. Tret de l'episodi del bany al riu, la resta del dia... És l'únic dels acampats que esborraria del mapa la jornada de supervivència, perquè està segur que el seu cosí i la seva cosina haurien trobat més menjar.

De sobte, tots callen. Dins la fosca de la nit, cap a la fondalada del riu, han sentit els lladrucs d'un gos enrabiat i, tot seguit, un gruny terrorífic de l'animal que ressona com un eco pels ulls del viaducte. Després silenci.

—¿Ho heu sentit?

—Algú fa mal a un gos.

—Potser ha caigut daltabaix del viaducte. A vegades els gossos abandonats van per la via.

—Res de tot això. Avui hi haurà aparicions al riu!

—¿Ah, sí? Ets molt llest, eh, Hans.

—¿I qui s'hi apareixerà, digues?

—Ja ho veurem...

—¿Que ens vols fer por?

L'Enric talla aquesta sucosa conversa que anava espantant progressivament els acampats. Mentrestant, el Ton reparteix uns fulls i diu que ja és hora que s'organitzin, que es posin uns pantalons llargs i un jersei de màniga llarga, que agafin una navalla suïssa per equip i que comencin el joc de pistes.

—Ostres, precisament avui! —remuga el Hans.

5

UN TRESOR EN QUART MINVANT (sort de la crossa!)

Comença el joc de nit. Tothom confia en la Gabi l'organització dels equips. Cada vegada s'empesca alguna estratègia perquè no vagin sempre els mateixos acampats junts. Aquesta vegada ha fet cinc equips de quatre membres pel mètode del joc dels paquets. Primer ha fet que tots es repartissin pel rafal, guardant distàncies entre si, després ha ordenat:

—Paquets de dos.

S'han agrupat en parelles.

—Paquets de deu.

S'han agrupat en dos grans grups. I, per fi, ha dit:

—Paquets de quatre.

Han de seguir les pistes que porten explicades en el full que els han donat els monitors i han de trobar un tresor cadascun dels cinc equips.

—El meu cosí diu que algunes nits el riu creix —diu el Hans abans de sortir amb el seu equip.

No se l'escolta ningú.

La Sara i el John fornem part d'equips diferents, aquesta vegada. L'equip del John, la Yunaida, el Julien i la Joselyn han donat un cop d'ull a les pistes i han sortit esperitats, quan

encara els altres grups estaven a la sortida amb el full a la mà donant-hi voltes.

A l'equip de la Sara hi ha el Saïd, un noi que es repenja sobre una crossa; el Viktor, un noi ros panolla, el més alt i cepat de tots els acampats i la Coritxu, una noia pintamirallets, que sempre va perfumada amb el perfum d'última moda. Es miren i es remiren les pistes del full, i per fi surten. Però n'interpreten la primera malament.

—Mireu, els tres pins!

—Per tant, hem de continuar en línia recta.

—Aquest pedrot ens barra el pas.

—Tornem enrere.

—¿Per aquí o per allà?

S'han perdut. Intentant refer el camí, fan cap al canyar a tocar del riu i des d'allí no veuen cap senderó trillat per tornar al campament.

—Demanem ajuda.

—Xiulem.

—Un moment. Abans, provem d'enfilar-nos al marge.

—Ens podem agafar a les arrels d'aquest arbre.

—Jo no sé si podré —diu el Saïd.

—A veure... Primer pujo jo, em dones una crossa i t'hi agafes fort.

—I amb l'altra, jo t'aguanto per darrere.

—Provem-ho.

Primer de tot, amb la serra de la navalla suïssa fan unes osques a una arrel grossa que els pot fer d'escala.

El Saïd ha pujat tal com han previst, molt a poc a poc, però sense gaire dificultats. El Viktor, el company que l'havia

aguantat per sota, allarga la crossa a la Sara per tal que s'hi pugui agafar ell i la Coritxu que també és a baix.

Aturen les maniobres en sec. Acaben de sentir veus i xiulets, suposen que són dels altres equips, però no responen perquè no descobreixin on s'han ficat i el mal tràngol que estan passant.

—Ai, que caic!

La Coritxu ha relliscat i el Viktor l'estira pel jersei. Ha aconseguit agafar-se a una branca, i ara intenta pujar per una arrel que li pot fer d'escala, però ha anat massa avall i s'ha mullat les botes al riu.

—M'eixugaré les botes amb l'herba —diu, refregant les sabates a les falgueres del marge.

—Massa tard. Has mullat aquesta arrel i rellisco jo, també.

En comptes d'anar cap amunt han anat cap avall i, ara, es troben tots dos en un replà minúscul a tocar de l'aigua.

—M'agradaria quedar-me aquí per sempre —diu el Viktor a l'orella de la Coritxu.

—No diguis bestieses...

—Uf, n'he conegut de més romàntiques.

—Vés a pastar fang.

—¿Més fang del que trepitgem?

—Agafeu-vos a la crossa! —criden la Sara i el Saïd, des de dalt.

—No hi arribem —diu la Coritxu, enmig d'un atac de riure.

—Doncs, anem a demanar ajuda.

—No. A veure... podríem arrebossar-nos les mans amb terra i agafar-nos a les branques.

—Ai, aquesta sí que és bona, a més del fang als peus el tindrem a les mans.

—¿I si ens lligàvem els cordills sobrants de les botes a les soles? Ho vaig veure en una pel·lícula.

—Potser sí, vinga...

Van pujant amb penes i treballs, amb els peus de costat, fent escaleta. Quan són dalt, tots quatre s'abracen com si haguessin escalat un cim molt alt.

Després, mentre la Coritxu i el Viktor es tornen a cordar bé les botes, es posen a cridar i a xiular perquè els altres sàpiguen on són.

Fins aquest moment, només un dels cinc equips, el que hi ha el John, ha trobat el seu tresor: un ou de xocolata, de la mida d'un ou d'estructe, embolicat amb paper de plata vermell i un llaç verd.

Els altres quatre equips, en veure quin és el tresor que els espera, se'ls fa la boca aigua. Tot i que és molt entrada la nit, tornen al rafal del campament per tal de seguir correctament les pistes i trobar-lo.

La Sara, el Saïd, el Viktor i la Cortixu aquest cop, no es perden.

Han seguit les pistes sense distreure's en res més. Han traspassat el rierol on juguen i es banyen, per les grans roques que hi sobresurten, sense mullar-se ni gota; han pujat dos marges i han arribat al peu de la cova natural. No tenien ni idea que la tenien tan a prop. Quan hi han anat aquest matí amb tot

el grup han passat pel pont antic de la carretera i els ha semblat que era molt lluny.

Allí, damunt d'una pedra plana, hi ha un ou de xocolata, embolicat amb paper de plata groc i un llaç tornassolat que brilla amb la claror de la lluna.

—Poseu-vos darrere del tresor, que faré una foto.

Després, trenquen l'ou a trossos i se'l mengen, asseguts sobre el tou de fulles de canya, dins de la cova.

Han apagat les llanternes i, a l'entrada de la cova, com si fos un quadre de fons negre, hi llueix la lluna en quart minvant en un cel estrellat.

A la Sara, aquell puntet que brilla més que cap altre, li recorda la seva germana Estel. Baixa dels núvols, quan sent que la Coritxu diu que és un estel fix, que s'anomena Polar, que assenyala el nord i que, abans, quan s'han perdut, s'hi haurien pogut orientar. Però, ningú del grup sap com.

—Que bé que s'hi està aquí.

6

DINS ELS SOROLLS DE LA NIT

(un gos per salvar)

Els ous de xocolata han estat vistos i no vistos. La nit ha anat avançant i tothom ha anat tornant a les tendes de campanya, tret del grup de la Sara, el Saïd, el Viktor i la Coritxu.

Després de menjar-se el tresor de xocolata han tornat a entrar a la frescor de la cova i no haurien acabat mai de fer gresca. No se n'haurien mogut si no fos que se'ls han posat els pèls de punta, quan el Viktor els ha explicat un conte de por, una història de vampirs i apareguts al cor dels boscos d'Ucraïna d'on són tots els seus familiars.

De tant en tant, escolten esgarriats el silenci.

I, dins del silenci, senten els petits sorolls inquietants de la nit: un ocell que bat les ales, un remoreig desconegut entre les fulles seques...

I, en una d'aquestes estones de silenci, els ve tot d'una: sentir una olor intensa diferent de la que porta avui la Coritxu, escoltar uns gemecs, veure unes llumetes al fons de la cova.

S'aixequen tots quatre d'una revolada i, repengen l'esquena, el cap i les mans a la paret, com si s'hi volguessin fondre. L'instint els diu que estan a punt de fer una descoberta i més val que no els vegi ningú.

Potser haurien d'hagut de sortir de puntetes. Però, en canvi, cap dels quatre dubta a tirar cap dins, al fons de la cova, allà on han vist les llumetes. Posen les mans planes sobre la paret del fons. Noten que és un material rugós, similar al cartró pedra dels edificis dels parcs d'atraccions. Empenyen la paret. Un grinyol de frontissa. El fons de la cova cedeix cap a la banda dreta sense esforç.

Es queden els quatre aturats en el llindar d'aquesta porta falsa, entre la foscor del passadís natural de la cova que tenen darrere i l'espai en penombra que s'obre davant.

Dins la penombra, es regira un gos fent uns grunys de dolor esfereïdors. Són uns grunys sords, que li surten del fons de la gorja.

En traspassar la porta veuen el cel estrellat. Es troben en un recinte a l'aire lliure, una mena de plaça rodona, envoltada d'elevacions rocoses. Veuen bé el gos, entre el resplendor de la lluna i la llum d'una reixeta de respiració del que deu ser una tenda de campanya que hi ha a la banda de la porta. És un pastor alemany de mida mitjana, indefens. Està lligat amb una cadena de ferro i porta un boçal de cuir que li impedeix bordar ni fer cap altre soroll si no són els esgarrips llastimosos que els han alertat.

A banda de la fressa que fa el gos i la cadena que el lliga massa curt, no se sent cap soroll més. Per això s'atreveixen a acostar-se a la tenda de campanya, anant en compte de no relliscar, ja que el terra és un bassal de fang.

Espiant per la reixeta que els queda a l'altura dels ulls, poden veure uns llums al·lògens enfocats a dues torretes amb plantes de fulles en forma de dits d'una mà, de dos pams

d'alçària, situades sobre un taulell al centre de la tenda.

—Marihuana —diu baixet la Coritxu.

—¿Què?

—Droga!

Dins la tenda, a banda i banda hi ha prestateries de ferro amb sacs de fertilitzant, ampolles de plàstic amb l'etiqueta "alcohol etílic" i també filtres, escalfadors elèctrics, gerres de vidre, una bàscula i pots d'alumini de diferents mides.

Quan s'han acostumat a la foscor i al sorolls, s'han concentrat en l'olor que ho embolcalla tot. Procedeix d'un conreu de plantes d'uns dos metres d'alçària de la mateixa espècie que les que hi ha dins la tenda de campanya sota els llums. Estan distribuïdes en diferents línies en semicercle de la meitat fins al fons de la plaça. Cada línia de plantes disposa d'un sistema de reg aconduït des d'una font natural que brolla d'una paret cap al terra.

La Sara en fa una fotografia panoràmica i el Viktor i la Coritxu s'apropen al gos, que es deixa fer. La cadena de ferro que està lligada al collar té a l'altre extrem una anella que passa per un barrot d'un metre i mig clavat a terra. Només cal que acostin el gos al màxim al barrot i el Saïd n'apugi l'anella, que cau al terra enfangat.

Com si el gos entengués que s'hi juga la llibertat, deixa de grunyar i segueix la Sara, el Saïd, el Viktor i la Coritxu i, a poc a poc, amb el cap cot, s'atura quan arriben al llindar de l'obertura que condueix al passadís natural.

Li obren les sivelles del boçal, però no poden desfer la cadena de ferro del collar. Per tant, baixen pel caminet agafant-lo per la cadena per evitar que l'arrossegui o s'enganxi a les

bardisses.

Quan són a punt de travessar el riu, en el retomb de grans roques arrodonides que hi ha més a prop del campament, el gos es regira inquiet, amb un pànic sobtat. I es planta de cara a l'altra banda del riu. Al cap d'una estona s'asseu com si volgués que els seus salvadors entenguin que d'allí no el mou ningú.

No saben què han de fer.

—Si l'obliguem a seguir-los pot mossegar-nos.

Decideixen deixar-lo en aquella banda, i tornar-lo a buscar l'endemà al matí, tan bon punt despunti l'alba.

El gos no fa cap gest amb intenció de seguir-los quan passen a grans gambades per sobre de les pedres.

L'aigua del rierol creix impetuosa per moments.

—Que estrany! Si no ha pogut...

—Ni hi ha neu que es desgeli per aquestes muntanyes.

—Quin misteri...

Aquest cop sí que havien d'haver escoltat el que deia el cosí del Hans.

7

EL RIU QUE CREIX DE NIT (¿i el gos on és?)

El rierol ha crescut sobtadament i la Sara, el Viktor, el Saïd i la Coritxu es miren sorpresos l'aigua que salta amb fúria entre les pedres.

—Va, ràpid, hem de passar a l'altre costat.

—Les crosses!

—Massa curtes.

—Les canyes!

Sense perdre temps, agafen dues canyes cadascú i, com si fossin grans crosses, van clavant-les al toll i així passen cap a l'altra riba, posant els peus de pedra en pedra, amb perill de relliscar perquè estan mullades.

Des de l'altra banda, el gos els ha estat mirant mentre passaven el tràfec d'intentar manternir-se drets sobre les pedres. Quan són tots segurs a l'altra vorada, se'n torna grinyolant i de tant en tant s'atura a mirar-los, fins que es perd al bosc.

Són els darrers a tornar al campament.

Quan la Sara entra a la seva tenda esbufegant, l'únic company que està despert és el John.

—¿Que us heu perdut?

—Ens hem entretingut una mica. Demà t'ho explicaré.

Ara la Sara trucaria als pares i explicaria el que han descobert al fons de la cova natural. Els podria trucar ara mateix, si no fos que, a banda dels monitors, no es permet que ningú porti el mòbil al campament. Tant és, perquè, en aquesta hora, tothom ja dorm a casa.

Aquesta nit només pensa en el gos que s'ha quedat a l'altre costat del riu, amb la cadena de ferro penjada al collar. I ja voldria que fos de dia.

Li costa adormir-se i, quan ho fa té un malson. Somia que, quan va néixer la seva germana Estel, hi havia la fada bona a l'habitació. Era la famosa fada que havia mig desencantat la Bella Dorment del conte. En l'àlbum il·lustrat que tenia la Sara, era una fada incompetent que no va poder anul·lar del tot el malefici de la fada dolenta. La princesa no es moriria si es punxava amb un fus, però quedaria adormida durant cent anys, fins que un príncep passés per allí i se n'enamorés.

Doncs, bé, dins del somni de la Sara, la fada bona havia estat a l'atur durant tot aquest temps i havia aprofitat per preparar-se més bé. A la universitat de les fades li havien ensenyat les últimes tendències en matèria màgica.

La fada donava un toc de vareta a l'Estel, clinc!, i deia les paraules rituals:

—Estel, pel poder que tinc, t'atorgo que siguis feliç allà on vulguis anar.

I, tal dit, tal fet. L'Estel se n'anava de casa aferrada al coll d'una gavina gegant a qui penjava d'una pota una cadena com la del gos.

La Sara es desperta amb un xiscle. Té la boca i la gola seques i els ulls oberts com taronges. I encara conserva la forta impressió del malson.

Li sembla que ha sentit un lladruc.

—Potser el gos vol creuar el riu —diu la Sara entre dents.

Es lleva i, tot procurant no despertar els companys, surt de la tenda i va cap al rebost a agafar alguna cosa que el gos pugui menjar, si un cas no pogués venir cap aquesta banda del riu.

En passar per sota del nesprer que hi ha sobre les dutxes, la paralitzen dues boles brillants que són dins de la copa de l'arbre. És un mussol que s'està en una branca a l'aguait de caçar alguna presa. També el mussol s'espanta i vola esgarriat amb un gran batement d'ales.

La Sara torna a la tenda a asserenar-se i a agafar la llanterna, però la poca claror de la lluna, que ara està amagada entre els núvols, no li permet veure els vents de la seva tenda i s'entrebanca. Una pila de plats d'alumini va per terra amb tant de terrabastall que tothom es desperta.

—¿Què és aquest soroll?

—Un porc senglar!

—Una guineu!

—¿Que hi ha una serp?

—No. Sóc jo que...

—Rates! Rates!

—¿Rates?

—No. No és res. Perdoneu...

—¿Què passa? —li pregunta fluixet el John quan la veu a la porta de la tenda.

—Res, que vinc a buscar la llanterna. He d'anar a salvar un gos pastor alemany que...

La Sara li explica amb tot detall el que el seu grup ha descobert darrere de la porta falsa del passadís natural. Li ensenya la fotografia que ha fet de la plantació. També li explica que han deixat el pastor alemany amb una cadena de ferro penjant al collar.

—He d'anar a l'altre costat del riu a buscar el gos.

El John s'aixeca d'un bot i surten tots dos de la tenda.

No obren les llanternes. Amb la claror de la lluna que es filtra per núvols prims, veuen prou bé que l'aigua del rierol ha crescut desmesuradament i ara és un mirall llis que es desplaça ràpid. Les roques han desaparegut sota l'aigua.

Des d'aquesta banda, no veuen el pastor alemany, ni res que es bellugui a l'altre costat.

Haurien de passar a l'altra riba pel pont antic de la carretera, enfilat el camí i baixar fins al llit del rierol. Però, de nit i sense conèixer els topans, no s'hi atreveixen. Demà quan claregi serà una altra cosa. I se'n tornen a la tenda on hi ha penjat el colom blanc dibuixat.

8

UNA COVA AMB MASSA GENT (i tant que costa arribar-hi!)

Dimarts, a primera hora del matí, la Sara ha anat a trobar la Coritxu, el Saïd i el Viktor, els companys amb qui ahir a la nit van descobrir la porta falsa de la cova. No es posen d'acord a l'hora de decidir quin ha de ser el següent pas.

—Abans de res, hem de portar el gos cap aquí.

—Portem-li menjar.

—Hem de denunciar la plantació.

—Això pot esperar.

—Jo no he vingut de colònies per salvar un gos que no és meu.

—Ni jo a denunciar plantacions de droga.

—Doncs, no cal parlar-ne més. Informem els monitors i llestos.

—Ui, no. Començarà a venir policia i periodistes, ho veuran els nostres pares per la televisió o ho llegiran als diaris i... adéu colònies!

Al final, la Sara només pot aconseguir que l'acompanyin els dos nois del grup que van anar a la cova ahir a la nit. La Coritxu s'ha desentès del tot de l'assumpte i s'ha estimat més anar amb el grup que surt a recollir material a la banda del pantà de Riudecanyes per a un taller de màscares africanes.

La Sara informa al Viktor i al Saïd que el John està al corrent de la descoberta i que també poden comptar-hi.

—Hem decidit no dir-ho als monitors —li diuen quan el van a trobar per parlar de l'estratègia a seguir.

Volen portar el tema discretament. Saben que si es fa massa enrenou de l'assumpte ja poden donar per acabades les colònies per enguany. Per tant, tots quatre s'apunten a preparar el campionat de jocs de taula per després de dinar. És la manera de quedar-se al campament, buscar el gos i idear una manera que creuï el riu.

Saben que l'alternativa per arribar a l'altra banda del riu sense disgustos causats per l'aigua és el pont de la carretera i pujar el desnivell fortíssim del camí. Un cop al bosc es tracta de buscar el gos i, si no és al bosc, baixar a buscar-lo pels voltants del riu.

Però per arribar fins al pont hi ha ben bé deu minuts i, encara estarien un quart o més, i de pujada, pel camí. Sense comptar que els podria veure algú caminant per la carretera i haurien de donar explicacions. Per tant, de moment, van a inspeccionar el corrent d'aigua, dins mateix del terreny d'acampada.

La crescuda ha minvat i hi despunten altre cop les roques arrodonides.

—Hem de buscar una post de fusta prou ampla perquè el gos hi vulgui passar.

—D'acord, busquem una fusta, però no pel gos, sinó per passar nosaltres.

—Si el gos volgués passar cap aquesta banda, saltaria ben lleuger per les roques del riu.

—No voldrà venir.

—Deu estar afamat, hauríem de prendre menjar.

El John i el Saïd surten carregats amb una bossa de pa sec que el Yok guardava al rebost per a les gallines d'un veí del campament. Mentrestant, la Sara i el Viktor col·loquen un palet de fusta amarrat a les roques.

Creuen el rierol sense dificultat. Segueixen el mateix camí que ja coneixen, vorejant el torrent d'aigua. El gos no és enlloc. Continuen amunt en direcció al bosc, per si un cas ha tornat a la cova.

De lluny, quan ben just veuen la porta mòbil que van fer entre tots quan van descobrir la cova, els barren el pas al mig del camí dos homes. Van vestits amb caçadora negra de pell, l'un és alt i quadrat com un armari, sense un pèl a la closca, l'altre és rodanxó i baixet. Van armats amb escopetes.

—¿Què, macos, qui us ha manat ficar el nas per aquí?

—¿Què diu del nas?

Els dos homes no estan de broma. El Pelat agafa pel braç el John i el Viktor, amb violència. La Sara i el Saïd, s'abraonen al Tapdebarral i criden que deixin estar els seus amics, però amb una empenta l'home se'l treu de sobre i els fa caure a les bardisses.

—Un escarment, això és el que necessiteu.

—Anem, deixa'ls estar, aquests.

I s'emporten arrossegant de mala manera el John i el Viktor cap dins de la cova.

La Sara surt com pot de les bardisses i estira amb compte el Saïd que ha caigut pel pendent aturat dins d'una mata d'arítyol. En surten amb esgarrinxades que els couen,

però tot i així s'afanyen a pujar fins a trobar el camí de terra. Quan hi són no poden avançar gaire de pressa perquè la crossa del Saïd s'enganxa entre el pedruscall.

—Els xiulets!

Comencen a fer sonar els xiulets desesperadament, però no respon ningú perquè els que són més a prop, són a l'altra banda del riu.

Baixen pel camí fins a la carretera que entra al poble.

En aquella hora hi ha una quietud absoluta. Quan ja se n'anaven cap a l'entrada del poble, veuen venir un tractor.

—Ei, pari, pari.

El tractor para. El porta un home d'edat, que va vestit amb roba de treballar al camp, amerada de suor.

—Sisplau, ajudi'ns.

—Truqui al 112.

—Truqui als Mossos d'Esquadra. Han segrestat uns amics nostres.

L'home sense obrir boca, obre la porta i la Sara i el Saïd s'enfilen a la cabina. Tot seguit, tanca el pestell de les porta i canvia de direcció bruscament. Enfila cap al camí del bosc per on la Sara i el Saïd acaben de baixar.

Han fugit del foc i han caigut a les brases.

Es penedeixen, a deshora, d'haver pujat al tractor. Ara estan rumiant com saltar-ne sense fer-se mal. Asseguts cama contra cama, es donen copets d'alerta, sense obrir boca, però es desanimen perquè s'adonen que no hi ha res a fer.

Estan segurs que l'home els porta a fer companyia al John i al Viktor. No els pot ajudar ningú perquè ningú sap on

són. Ningú del campament, ni tan sols la Coritxu que ahir va estar a la cova, es pot imaginar en quin embolic s'han posat.

A la Sara li passen pel cap mals pensaments, com en una pel·lícula. Si no els troba ningú, el pare, la mare, els avis, els padrins ploraran. No es trobaran amb el John a l'escola on han anat sempre. De sobte, enyora la seva amiga Magalí. Si no se n'hagués anat a viure a Dènia, potser ara seria allà, també, però sabia com sortir-ne.

La Magalí i la Sara van conèixer el John quan tenien l'edat que té ara la petita Estel, si fa no fa. Eren les amigues més amigues i no havien vist mai de prop una persona que tingués la pell tan fosca. I es miraven el nou company negre. Es deia John.

Un dia que va ploure i els va enxampar mentre esperaven l'autobús, la Sara estava segura que l'endemà el nen negre tornaria a escola amb la pell blanca perquè amb la pluja s'hauria destenyit com havia passat amb l'hamaca del terrat de casa seva. I, l'endemà el John es va presentar negre com el dia abans a l'escola.

Mentre van sotreguejant al seient del costat del pagès, no saben que el John i el Viktor han acabat lligats amb cadenes. El Viktor al pal on tenien lligat el gos i el John a l'altra banda, prop de la tenda de campanya on s'han ficat el Pelat i el Tapdebarral.

Des que els han agafat fins que els han lligat a la plantació il·legal, el John ha tingut molt de compte de no obrir boca. En canvi, el Viktor no para de cridar paraules en ucraïnès, inintel·ligibles per al seu company i per als dos homes que els custodien.

Com que el John és negre, els dos homes suposen que és estranger com l'altre noi i es posen a parlar davant d'ells, pensant que cap dels dos els entenen. I s'equivoquen de mig a mig. Tant un com l'altre els entenen i els senten perfectament en el silenci del lloc.

—¿I els altres dos?

—No hi pensis en aquells dos, hauran baixat amb un coet al cul.

—Però ens poden delatar.

—I ca!, no tindran temps. Quan trobin a algú a qui dir-ho, aquests dos carallots ja estaran perduts pel bosc. No els creurà ningú.

—Entesos. ¿I què en fem, d'aquests dos?

—Els donarem un beuratge de bolets al·lucinògens perquè no recordin on han estat.

—¿Trigarà molt a portar-lo?

—M'ha dit que ara el puja.

—Si no s'afanya...

—Els obliguem a prendre herba. El cas és que s'endormisquin i puguem portar-los al mig del bosc, els trobaran desorientats, i semblarà que s'hagin perdut.

El John es pensa que és l'únic que ho ha sentit i es prepara a negar-se a beure cap líquid, ni a fumar res que li posin a la boca, però no hi ha manera d'avisar el Viktor que és a l'altra banda. De fet, el Viktor també ho ha sentit i ho ha entès ben bé. Parlar amb la llengua de casa seva només ha estat una estratègia. Es negarà, també, a prendre res.

9

ESTRATÈGIES DE CAMUFLATGE **(dels uns i dels altres)**

El beuratge de bolets al·lucinògens que esperen els malfactors no arribarà a la cova. Si volen intoxicar i deixar fora de joc el John i el Viktor hauran de pensar un altre mètode.

En aquest moment, el tractor del pagès amb la Sara i el Saïd ja és gairebé a l'altura de la cova.

Tan bon punt el conductor redueix la marxa, el Saïd pica amb tota la seva força amb la crossa a la finestra i el vidre s'esberla. La Sara agafa la crossa i pica el cap del conductor. Amb el cop, l'home abandona el volant i es posa les mans a les temples, el tractor puja un moment sol el pendent i després recula ràpid i va girant fins que queda travessar al camí. Però, l'home no surt, cosa que fa pensar que la ferida és important.

El Saïd i la Sara surten del tractor i s'afanyen a córrer cap avall tan de pressa com poden, però el camí d'escòrrecs que ja coneixen bé no és ideal per al Saïd, que cau tan llarg com és al primer revolt. La Sara se'l repenja al coll i fan servir la crossa per ajudar-se a avançar plegats.

S'aturen en sec. Han sentit un soroll desconegut i alguna cosa es mou dins l'espessor de matolls. S'amaguen en un arbust frondós de l'altra banda de camí. Els dos porten el xandall clar i són un blanc fàcil.

—Abans de sortir altre cop al camí ens hem de camuflar.

Primer paren atenció a sentir cap altre soroll o senyal que els indiqui que hi ha algú a prop. Només senten el bategar furiós dels seus cors i tenen por que no el sentin també qui no l'hauria de sentir. Quan s'asserenen, tallen branques dels matolls i se les posen de diadema al cap i a les espatlles. A partir d'aleshores caminen mig acotxats, arrecerats a les vores, per si un cas han d'amagar-se al sotabosc.

Arriben arrossegant-se al final del camí, passen pel costat d'un hort que està acabat de regar, però no hi veuen ningú. Arriben a la carretera i entren al poble cridant:

—Auxilí!

La primera casa del poble té la finestra de la cuina que dóna directament al passeig de l'entrada i, sense que hagin de trucar, surt la mestressa de la casa.

—Ajudi'ns, sisplau. Hem pegat un home, potser l'hem mort...

La dona en veure'ls esverats i amb aquella fila, els fa entrar i els diu que s'expliquin. Després, mentre la Sara i el Saïd es refan del cansament estirats al sofà, demana ajuda al 112 i fa diverses trucades.

—Al campament no hi ha ningú.

—No sabem el número del mòbil dels monitors.

—No patiu, truco als propietaris del terreny, ells sí que el sabran.

Aviat es presenta l'alcalde amb el seu tot terreny amb tres homes més. Plegats van a fer guàrdia a l'entrada del poble,

esperant que arribin les ambulàncies i les patrulles de policia i puguin acompanyar-les a la cova.

Mentre esperen els monitors, la dona els cura les esgarrinxades i ells li expliquen el que saben de la plantació i com els dos homes han retingut els amics.

A mig camí, dues ambulàncies, tres patrulles de policia i el cotxe de l'alcalde amb homes del poble no poden avançar perquè hi troben travessar el tractor amb el pagès ferit. De seguida uns infermers tenen cura de l'home, que ja estava conscient.

Tot d'un plegat, quan les patrulles es disposaven a pujar a peu fins a la cova, en baixen esperitats el Viktor i el John.

—Ens ha alliberat el gos.

—¿Com dieu?

—Un dels homes, el Pelat, ha pegat al gos amb la culata de l'escopeta i el gos s'hi ha tornat fet una fera. L'ha mossegat a la mà.

—El de la mà ferida s'ha pogut escapar i l'altre, el Tapdebarral, que em sembla que està borratxo, no es pot moure de terra perquè el gos el vigila.

—I, mentrestant, nosaltres ens hem deslligat.

—¿Us han fet mal?

—¿Us han fet prendre alguna cosa?

Els agents comproven que el Viktor i el John només tenen els canells envermellits per un nus maldestre fet amb les cadenes amb què els han lligat, però tot i així els acompanyen a la consulta de la metgessa.

Uns altres mossos pugen cap a la cova. Van a poc a poc, amb cautela, perquè saben que hi ha el Pelat ferit que no deu ser gaire lluny. Només se sent el trepig de les botes de muntanya i el rodolar d'alguna pedra més grossa pels escòrrecs del camí.

De sobte, senten el truc d'un mòbil. Els agents s'aturen i es miren, aguantant la respiració. No és de cap d'ells. L'home que s'ha amagat al bosc és molt a prop. El seu telèfon l'ha denunciat.

—Surti, ara mateix, amb les mans al cap.

—Que s'escapa!

El Pelat no pensa anar gaire lluny. Pretén arribar fins al Land Rover d'última generació que hi ha aparcats en una clariana. El cotxe gairebé no es veu sota d'una xarxa de lona de camuflatge de color verd. Allà pensa fer-se fort perquè hi té una pistola i municions. Però no hi arriba perquè s'entrebanca amb els matolls del sotabosc.

Quan els agents el van a agafar, cull una pedra cantelluda i vol defensar-se, però de seguida li posen les manilles.

—¿Pot caminar?

El condueixen cap a l'ambulància que s'havia quedat a mig camí.

Quan els altres agents arriben a la cova, troben el Tapdebarral assegut a terra, amb el cap decantat, barbotejant paraules inintel·ligibles. El gos, com si ja hagués acabat la feina, surt de la cova, s'endinsa al bosc i no el veuen més.

HEROIS PER ACCIDENT
(i el Telenotícies, ni cas!)

Al migdia, tot el grup d'acampats va a l'Ateneu del poble per veure què en diu el Telenotícies i molt de veïnat els acompanya fins al bar. En veure tanta expectació, els responsables de l'Ateneu obren la Sala Gran i estenen la pantalla de l'escenari.

Sense proposar-s'ho, la Sara, el John, el Saïd i el Viktor són el centre d'atenció de tothom. Els fan sentir protagonistes d'haver resolt el cas i expliquen davant de tota la concurrència com va anar la cosa.

La gent del poble aclareixen als nois de les colònies que no es un riu allò que van traspasar sinó que és un barranc i que sí, efectivament, creix de tant en tant. Però que la crescuda no és cap efecte màgic, sinó que del pantà de més amunt, que es diu Slurana, obren les comportes quan té un excés d'aigua. I pel barranc, l'aigua es travessa d'aquell pantà de més amunt al de Riudecanyes, que és més avall.

Hi ha qui es pensa que un dels homes, el Pelat, ferit a la mà per la mossegada del gos, encara va lliure pel bosc. Però s'equivoquen. Nosaltres sabem que ja l'ha pres l'ambulància per portar-lo a l'hospital a curar-li la ferida i posar-li la injecció dels tètanus.

També han pres amb una ambulància el còmplice dels malfactors que la Sara ha ferit amb la crossa del Saïd. Amb el cop al cap ha perdut el coneixement, però l'ha recuperat.

—L'han portat a urgències per curar-li el nyanyo.

També saben que han agafat l'altre home, el Tapdebarral, que han trobat delirant assegut a terra dins la cova.

Per fi, al bar de l'Ateneu algú avisa que facin silenci, que el locutor del Telenotícies llegirà la notícia que esperen. Tothom està pendent del que diu:

"Els Mossos d'Esquadra desmantellen una plantació de 340 plantes de marihuana. En l'escorcoll de les instal·lacions s'hi ha trobat material per assecar, trinxar i envasar la substància. S'han incautat 4 armes de foc llargues i un revòlver. En l'operació policial han estat detingudes tres persones acusades d'un delicte contra la salut pública i tinença il·legal d'armes."

I ja està.

Res més.

Ni una imatge enregistrada ni cap altra explicació.

De l'actuació dels acampats no en diuen ni piu, com si no haguessin estat ells els herois.

Però tots els que es troben a la Sala Gran de l'Ateneu saben qui són els herois que han descobert la plantació, qui són els nois que han demanat ajuda i han salvat els companys segrestats.

Saben que han estat molt valents. I els aplaudeixen.

Després del reconeixement del poble, els monitors deixen que els nois i les noies del campament truquin a les famílies. Primer parlen els monitors amb cada família i després cadascú dóna la seva versió.

Tots es penjen la medalla i diuen que han contribuït a salvar els companys segrestats. Tots es consideren un herois, encara que no els hagin citat al Telenotícies.

Avui no caldrà fer dinar al campament, tenen taula parada al restaurant del poble.

—Hauríem de fer alguna cosa per agrair l'ajuda que hem rebut de la gent del poble.

—Podríem organitzar...

—Justa la fusta!

Mentre paeixen el dinar, fan una llista del que poden oferir. La Lola dissenya el cartell en un tovalló i el passa en net sobre un metre quadrat de paper d'estovalles.

Comencen amb un bingo, que organitza la Gabi.

Encabat, l'An-Mei organitza una taula d'aeròbic a la plaça Major. Hi acudeixen molts ciutadans alertats pels altaveus del poble.

I ja posats a la festa, la Yunaida, l'An-Mei i la Joselyn improvisen un ball de comiat. Han triat tres tangos. Qui

s'emporta tots els aplaudiments és el tango que ballen el John i la Joselyn. S'hi llueixen de debò, però els avis del poble no es queden enrere i també demostren que saben ballar el segon i el tercer tango.

Tornen cap al campament cantant: "Volveeeeer, com la frente marchitaa, la, la, la..."

No havien tingut oportunitat de saber que al terreny d'acampada tenen wifi fins aquesta nit. El Ton i l'Enric els ajuden a obrir un blog perquè hi facin comentaris i hi penguin fotografies del campament.

— Per títol, "Cultures del món" no?

—De cap manera!, ja n'hem tingut prou d'aquest color.

—Jo proposo "Un gos desconegut ens salva."

—Però si primer l'hem salvat nosaltres...

—"Un riu que creix de nit"

—Que no és un riu, que és un barranc.

—I què?

—A mi també m'agrada, és... jo què sé... misteriós!

—Sí, un riu màgic.

—Que no. ¿Que no heu sentit l'explicació de per què creix?

—Ja, però qui entri al blog no ho sabrà i s'imaginarà...

—Doncs, va, sí.

—Així, posem "Un barranc que creix de nit." ¿Tothom hi està d'acord?

—Un riu, "Un riu que creix de nit."

—Bé, sí, un riu.

L'endemà, dimecres, l'ordinador és l'objecte més desitjat. Comencen les baralles per tenir-lo una estona en exclusiva. La Lola vol redissenar la portada del blog, l'Anita i la Mei hi volen penjar resums del diari i algunes receptes. D'altres pretenen penjar-hi fotografies dels tresors de xocolata i de les mil i una activitats. Hi ha qui diu que ha de fer una llista dels correus electrònics i algun considera imprescindible obrir perfil a les xarxes socials.

—Fins a les dotze de la nit.

—I punt.

El Ton i l'Enric han plantat la canya. L'ordinador no tornarà a sortir en el que queda de setmana de colònies.

A partir de dijous el campament continua amb un ritme lent, sense cap altra activitat que no sigui jugar a futbol a les porteries del replà de baix del terreny, per fi! i remullada a la piscina municipal al matí i remullada a la piscina municipal a la tarda. Molts dels acampats enyoren l'activitat frenètica de la primera setmana. I, si pogués ser, viure alguna altra aventura apassionant. Ara bé, en aquests últims dies, ningú, ni per casualitat, no creua el riu, el barranc o el que sigui, ni de dia ni de nit.

UNA MOTXILLA DE TANGOS
(i un colom blanc)

Aviat arribarà el tren. L'esperen en silenci, cadascú pensant en les seves coses.

El Julien i el Viktor s'adonen que la Sara i el John porten cadascú el dibuix d'un colom blanc, retallat sobre un plàstic dur transparent, que els va regalar la seva amiga Magalí i que han tingut penjat a l'exterior de la tenda de campanya.

—Representa la pau.

—És un dibuix preciós. Jo també en tinc un de semblant penjat a casa.

El comentari sobre el colom de la pau crida l'atenció a diversos companys que asseguren que ells també n'han dibuixat i els han penjat als vidres de les finestres de casa perquè tothom els vegi. La Sara se sent en pau, parlant de la pau amb els companys. Li agradaria que la seva amiga Magalí hagués participat a la conversa.

Ben pensat, potser aquests dies hauria pogut escriure una carta ben llarga a la Magalí. Però ni tan sols s'havia endut l'adreça nova.

El primer que li hauria dit a la Magalí és que ha trobat el John inscrit a les mateixes colònies que ella. Després li hauria

explicat que han plantat les tendes entre presseguers, que han fet activitats que... No, no diria que n'han fet massa. Res de dir-li que l'eix temàtic 'Cultures del món' els ha sobrepassat. Li explicaria, en canvi, la jornada de supervivència i també els jocs nocturns al bosc. I ni piu d'allò.

Li diria que s'han acomiadat del poble amb un ball.

Ai, el tango! La Sara s'estima més no pensar-hi. No li diria que el John feia parella amb la Joselyn, la noia argentina del grup, i tothom els feia rotllana per veure com ballaven de bé i que ella es moria d'enveja quan els aplaudien.

En aquest moment, també enveja la Joselyn. Reparteix petons i abraça tothom amb alegria. Sembla sincera. També a la Sara li toca una abraçada i un petó seu, com a comiat. Però quan li toca abraçar i fer un petó al John, la Sara troba que la noia s'hi entreté més que amb cap altre company o companya. Per això, es posa d'esquena als altres, perquè ningú s'adoni que s'ha posat vermella de ràbia. Però... res d'explicar-ho a la Magalí!

Li explicaria que ni ella ni el John no han volgut menjar consomé d'anques de granota, ni cargolins crus, però que, en canvi, han menjat oka bullida, que és un tubèrcul peruà, semblant a la patata; xaiota que és una fruita dolça, que s'assembla a la carabassa; i puré de malanga que és un tubèrcul molt popular a Cuba. I fruites que no coneixien, com la pitahaia vermella, procedent del Vietnam i el mangostan, de Tailàndia. I que una companya del grup que es diu Mei ha apuntat totes les receptes.

I, també li diria que s'han banyat al riu, a la piscina municipal i a les dutxes portàtils del campament. I res més,

perquè hi ha coses que si les hi expliqués es pensaria que són una aventura inventada.

I, per acabar la carta, no s'hauria descuidat de donar-li l'enhorabona per les dues germanes bessones.

Arriba el tren, s'obren les portes del vagó i hi ha espentes per pujar tots alhora.

La Sara és la darrera a pujar-hi. Abans de tancar la porta, mira l'andana, amunt i avall, per si veu el gos. ¿Haurà traspassat el riu el pastor alemany que aquells homes havien lligat curt amb cadenes i li havien posat amb boçal perquè no pogués bordar? ¿Què se'n deu haver fet?

Tot el vagó del tren fa una olor agra. La mala olor surt de les piles de motxilles i tendes de campanya que barren el pas al passadís.

—No trobo el sac de dormir.

—¿De qui és aquesta bossa?

N'hi ha que no reconeixen la seva motxilla. I no és estrany. Era de color llampant, quan va començar el campament avui fa quinze dies. En canvi, ara, té el mateix color terrós de totes les altres.

La Sara i el John porten les motxilles brutes i boterudes com tots els altres, però les coneixen molt bé pel colom blanc.

Com tots els altres companys, quan han desparat el campament, no hi havia manera d'encabir-hi els petits tresors ni els records que han anat guardant per endur-se. ¿Com ho han solucionat? Han lligat la roba, els sacs i els estris sobrerers a les corretges. Per això, les motxilles semblen uns pops gegants, amb molts tentacles.

Després de tants dies de sol, el John, l'Amadou, el Momar i el Julien, han acabat amb la pell d'un color de cafè exprés. En canvi, la Sara i tots els altres han acabat de diversos tons de colors que van des del cafè amb llet fins a la llet amb pigues, passant pel tallat.

Però, ara, de retorn cap a casa, ningú diferenciaria el John, l'Amadou, el Momar i el Julien de la resta perquè, malgrat que aquest matí tots els membres de l'acampada s'han ensabonat sota la dutxa portàtil, porten una capa de pols, fang i xocolata incrustada a la pell, al cabell i a la roba que fa difícil dir qui és qui.

¿I els mitjons? Val més no parlar-ne. Algú porta mitjons que no són seus. D'altres els porten desaparellats. Però, qui més qui menys els porta encarcarats. I és que, durant aquests dies, a l'hora que tocava de fer bugada, la dedicaven a esquitxar-se i, a l'últim moment, rentaven la roba de qualsevol manera.

Per si encara no fos poc, avui, quan ja havien desparat el campament, després de dinar, el Ton i l'Enric els han sorprès amb un comiat. No s'esperaven l'olla amb xocolata desfeta fumejant i unes quantes safates amb talls de coca.

De seguida, dos jugadors amb els ulls tapats, sucaven la coca en un bol de xocolata i intentaven encertar la boca del company, seguint les instruccions dels altres dos jugadors. No cal dir que poques vegades encertaven la boca de l'altre, i s'han enxocolatat cares, mans i samarretes.

Per tot plegat, ara és fàcil d'imaginar quina fila fan els membres de l'acampada asseguts al vagó del tren que els retorna a casa.

El xivarri general només s'atura quan, de tant en tant, algú del grup s'aixeca del seient i pregunta:

—Xissssst! El revisor!

Però, no. El revisor passa de llarg. Sap que no cal picar el bitllets perquè el vagó està reservat de fa mesos per la fundació 'Cultures del món', que ha organitzat les colònies.

El vagó torna a omplir-se de gresca, de motxilles i d'embalums per tot arreu.

Ningú no es recorda del pastor alemany.

MÉS PLANS DESPRÉS DE LES COLÒNIES
(i la notícia esperada)

Les colònies van acabar ahir i la Sara és a casa amb la seva mare. El pare ha anat a recollir l'Estel a casa d'uns dels avis. A partir de demà passaran quinze dies a Eivissa.

Així és que ara a la Sara li toca treure els estris de la seva motxilla i classificar la roba blanca i la de color que s'ha posat durant les dues setmanes al campament i deixar-la a cada cossi. La mare estén una rentadora:

—Sara, porta la ràdio aquí al terrat.

La Sara instal·la la ràdio sobre una cadira, a l'ombra, i l'engega. Anava a buscar al dial una emissora que toquessin música quan sent un comunicat de premsa dels Mossos d'Esquadra que la deixa ben parada:

"Un gos pastor alemany de set anys, que atén per Black, ha estat segrestat per uns traficants de droga. El gos policia pertany a la Unitat Canina dels Mossos d'Esquadra. S'agrairan les informacions que aportin pistes que en facilitin la recerca."

La Sara telefona al John.

—Hola, John, busquen el gos.

—¿Com dius?

—El gos, el gos de la cova és un gos policia.

—¿I?

—El van segrestar els traficants aquells i el busquen els Mossos d'Esquadra

—Renoi! Hem de trucar als mossos per informar-los que nosaltres l'hem vist, no?

—Sisplau, ¿ho pots fer tu sol? És que nosaltres demà sortim cap a Eivissa i a casa està tot...

—Entesos. Que vagi bé.

—Gràcies. Penjo, que arriben el pare i l'Estel i hem de fer les maletes.

Al vidre del balcó de l'habitació de l'hotel d'Eivissa, la Sara hi ha penjat el dibuix del colom blanc. Durant quinze dies, aquesta habitació és casa seva.

Passejos, platja, mercats, jardins de l'illa, visites teatralitzades a Dalt Vila... Al barri de la Penya han comprat uns quants siurells petits, a un terrisaire nascut a Mallorca, per regalar-los com a record. Representen un home amb barret que cavalca un cavall. Són fets de terra cuita coberta per una capa de calç i decorats amb pinzellades de verd i vermell. Com els que el Tomeu i el Tià li van ensenyar de fer al campament.

—Un per als avis, un per a la iaia, un per al John, un per a la Magalí, un per a...

—¿Per a la Magalí? Estarà molt contenta, que te n'hagis recordat.

—L'embalaré ben embalat i l'hi enviaré a Dènia.

L'últim dia d'estada a l'illa han anat a passar-lo en una cala peticona. Després de la migdiada, el pare i la mare neden uns metres endins del mar; la Sara i l'Estel fan un castell de sorra amb muralles i torres de guaita com les de l'illa.

—Sara, ¿què et sembla si demà tornem a Barcelona amb vaixell, per Dènia? —diu el pare sortint de l'aigua.

La Sara sap que això vol dir que aniran a veure la Magalí.

—No caldrà que li enviïs el siurell —diu la mare.

La Sara està tan contenta que agafa el pare i la mare per ballar un tango a tres bandes i, sense adonar-se'n, trepitgen el castell de sorra.

L'Estel marraneja.

Tres dies d'estar a Dènia, no han estat suficients perquè la Magalí i la Sara parlessin de tot el que les dues amigues volien explicar-se. Han quedat de parlar sovint per webcam. La Sara i família s'emporten el compromís dels pares de la Magalí que els tornaran la visita a l'hivern.

Ara tornen a ser a casa, tots quadre. La Sara i l'Estel es preparen per banyar-se a la piscina inflable del terrat. De fons, se senten les notícies a la ràdio.

I salta la notícia esperada:

"Un gos pastor alemany ha tornat a la Unitat Canina dels Mossos d'Esquadra, després de 22 dies d'haver estat vist per últim cop en un bosc, a 140 quilòmetres del Complex Central Egara dels Mossos a Sabadell, on va ser ensinistrat per operacions de detecció de drogues. El gos policia ha arribat esgotat de cansament, deshidratat i ferit a causa d'una cadena que duia al coll. Ara, després d'una revisió veterinària, s'està recuperant amb la cura del seu guia caní."

—El gos s'ha salvat!

La Sara es llença al telèfon:

—John, el pastor alemany ha tornat amb el seu guia.

—¿Com vols dir que ha tornat?

—Ha tornat amb els mossos d'esquadra que el van ensinistrar per trobar droga.

El John ha fet un xiscle i diu que han de saber-ho de seguida els altres companys.

—Veiam si a internet hi ha més informació.

A la notícia de la ràdio poden afegir-hi que el gos és diu Black i que pertany al Grup de Recerca d'Estupefaents dels Mossos d'Esquadra. Que és un gos resistent, atrevit i de temperament ferm i actitud decidida quan es mou en per ambients desconeguts. Un gos que, com tots els pastors alemanys, té un olfalte cent mil cops més fi que qualsevol persona.

Que va ser segrestat per uns traficants que havien llençat la droga per la finestra al marge de l'autopista en ser detectats per la policia. En anar-la a recuperar els malfactors van topar amb el gos policia, el van adormir tirant-li un dard i se'l van endur. Això explicaria per què el gos es trobava a la muntanya, dins de la cova.

Després d'enviar els missatges amb la bona notícia del pastor alemany als companys del campament i als dos monitors, la Sara ja no pensa a banyar-se a la piscina del terrat. Sent que ha crescut. Es passa una estona davant del mirall de joguina que té a l'escriptori de la seva habitació. Es pinta els llavis procurant que el carmí no li surti de la ratlla i s'escampa ombra de color rosa a les parpelles mirant que no se'n posi més en un ull que en l'altre.

Després truca el John i el convida a dinar a casa seva.

—Tenim moltes coses pendents d'explicar-nos.

Avui, la Sara, mirant-se al mirall ha pres un determini: ara que ja és gran, demanarà al John si vol que dinin junts cada dia. I a la Magalí, si pot venir.

I diu el cant: "Tu sol no seràs res".
W. SHAKESPEARE

* * *

PERSONATGES PER ORDRE ALFABÈTIC

(no tots són herois en aquesta història)

Amadou: Procedeix del Congo, viu a Viladecans. Disposat a participar i a col·laborar en tot. Germà petit de Momar. Són les seves primeres colònies d'estiu.

Anita: És de Granada. Viu a l'Hospitalet de Llobregat. Li agrada escriure. Comença a fer el diari de les colònies, però el deixa a mitges perquè no dóna l'abast a explicar tantes activitats.

An-mei: Procedeix de la Xina. Viu a Barcelona amb els seus pares adoptius. Va a ballet. Sempre que en té oportunitat, organitza taules d'aeròbic i d'estiraments musculars.

Black: Gos policia de la Unitat Canina dels Mossos d'Esquadra. És un pastor alemany, ensinistrat per operacions de recerca de droga.

Coritxu: És de Barcelona. Diu que fa règim, sempre va mudada com si sortís de la capsa. Li agrada perfumar-se. Està neguitosa a causa de les picades de mosquits.

Enric: És de Reus. Monitor poc experimentat. Serà un excel·lent organitzador de festivals i grans esdeveniments culturals, però en aquestes colònies infantils, no toca vores.

Estel: Germana de la Sara.

Gabi: Procedeix de la Guyana, viu a Blanes. Bona organitzadora de grups de treball.

Gent del poble: alcalde, mestressa de casa de la primera casa del poble i tres homes que ajuden a resoldre el cas.

Hans: És de Reus. És cosí dels monitors experimentats, burxeta, vol fer boicot als inexperts.

John: Procedeix dels Estats Units, viu a Reus. És amic de la Sara i la Magalí, voluntariós, valent, líder natural.

Joselyn: Procedeix de l'Argentina, viu a Lleida. Riallera, balla molt bé els tangos, té els nois als seus peus.

Julien: Procedeix del Senegal, viu a Blanes. És forçut i li agrada l'acció més que la reflexió.

Lola: És de Barcelona. Inventa tipus de lletres, vol ser dissenyadora gràfica.

Lucía: És d'Alcoi, viu a Vandellòs. Practica el nudisme.

Magalí: És de Reus, viu a Dènia. Amiga de la Sara i el John.

Mei: Procedeix de la Xina, viu a Vandellòs. Llepafils. Intenta recollir per escrit totes les receptes de cuina que han fet en aquestes colònies.

Momar: Procedeix del Congo, viu a Viladecans. Germà gran d'Amadou. Ho adoba tot a base d'invents.

Monitors experimentats: Germà i germana, cosins del Hans, viuen a Cambrils.

Pagès. Home gran, conreador i traficant de marihuana. Té un tractor.

Pelat. Home de mitjana edat, conreador i traficant de marihuana. Alt, cepat i calb. Va armat.

Tià: És de Palma. La seva família té casa a Prades. Cosí de Tomeu. Consentit i tímid. Només participa si li ho demanen.

Tapdebarral: Home de mitjana edat, conreador i traficant de marihuana. Baix i grassonet. Va armat.

Tomeu: És de Palma. La seva família té casa a Prades. Cosí de Tià. És un manetes, però li costa acabar el que comença.

Ton: És de Valls, monitor poc experimentat. Exigent, però de tracte agradable. Vol ser mestre.

Saïd: Procedeix del Marroc, viu a Lleida. És un estratega intel·ligent. Camina amb l'ajuda d'una crossa.

Sara: És de Reus, amiga de John i de Magalí. Arrauxada. S'interessa per tota mena de bestioles.

Viktor: Procedeix d'Ucraïna, viu a Blanes. És alt, ceapat, ros panolla, sembla més gran. Tarannà reflexiu.

Yok: Procedeix del Japó, viu a Tarragona. Àgil mental, administra el rebost.

Yunaida: És de Melilla, viu a Valls. No l'espanten les novetats, sap improvisar.

Sumari

1. UN CAMPAMENT ENTRE PRESSEGUERS (amb porteries de futbol)	3
2. UNA SETMANA D'INFART (i per postres la visita dels pares)	8
3. JORNADA DE SUPERVIVÈNCIA (¿qui s'apunta a caçar granotes?)	12
4. PREPARANT UN DINAR SILVESTRE (amb trampa)	17
5. UN TRESOR EN QUART MINVANT (sort de la crossa!)	21
6. UN GOS PER SALVAR (dins els sorolls de la nit)	25
7. UN RIU QUE CREIX DE NIT (¿i el gos, on és?)	29
8. UNA COVA AMB MASSA GENT (i tant que costa arribar-hi)	34
9. ESTRATÈGIES DE CAMUFLATGE (dels uns i dels altres)	40
10. HEROIS PER ACCIDENT (i el Telenotícies ni cas!)	44
11. UNA MOTXILLA DE TANGOS (i un colom blanc)	49
12. MÉS PLANS DESPRÉS DE LES COLÒNIES (i la notícia esperada)	54
13. PERSONATGES PER ORDRE ALFABÈTIC (no tots són herois en aquesta història)	61